

szereplőinek utódainál idegenből szakadt tisztviselőket, nem is szólva arról, hogy a külföldi birtokosok — ritka kivétellel — csak idegeneket alkalmaznak. Hogy ezek a magyar állameszmének előbbre vitelében, annak diadalra jutásában nemcsak részt nem vesznek, hanem legtöbbször akadályai is, az csak természetes. De természetes az is, hogy azok, ha vezető szerephez jutnak — a mint sokszor sajnos tapasztaljuk — mindenképpen arra törekcsenek, hogy a megüresedett állásokat ismét idegenekkel töltsék be.

Élénk példák erre az osztrák szaklapokban megjelenő hirdetések. Mert csak nem fogják velünk az illető urak elhítetni azt, hogy ők magyar erőket külföldi lapok útján óhajtanának szerezni. De akárhányszor találjuk a hirdetésekben ezt a megjegyzést is: *Reflektanten deutscher Nationalität* — stb.

Ezekkel szemben csak egy esetet tudok arra, hogy egy osztrák birtokos hirdetésében a következő megjegyzést használta: *Bewerber ungarischer oder deutscher Nationalität* stb. De hogy magyar ember, ha arra pályázott, az állást el nem nyerte, arról a vezető tiszt bizonyára gondoskodott.

Sajnos, így leszünk hasztlanná saját hazánkban!

A vázolt mostoha állapoton erdőbirtokosaink jóakarata, a kormány pedig szolgálati jogviszonyainkat szabályozó intézkedése, a nyugdíj kérdésének méltányos megoldására irányuló jóindulatu támogatása, végül *annak törvénybe iktatott kimondása által segíthet, hogy: erdőtiszti minőségben, legalább bizonyos birtokkategóriákon, csak magyar honosok alkalmazhatók.* F.

Az egerek, pockok kártékonyágáról és az ellenök való védekezési és irtási módokról.

Irtá: *Vollnhofer Pál*, m. kir. erdészakadémiai adjunktus.

Az egerek s pockok különösen a mezőgazdának, de néha az erdésznek is óriási károkat okozhatnak. Az erdésznek leginkább a csemetekertekben az elvetett magvak felfalása, a fiatal csemetéknek, továbbá fiatalosokban a csemetésnek vagy mesterségesen ültetett csemetéknek megrágása, végre az erdőben a legkülönbélebb magvaknak s gyümölcsöknek felfalása

által okoznak kárt. Rágásukon kívül a csemetekertekben különösen még azáltal válnak kellemetlenné s káróssá, hogy földalatti életmódjuknál fogva a talaj szintje alatt futó meneteikkel, járataikkal össze-vissza turják az ágyasokat és gyakran a csemetesorokban előrehaladva, sorjában elrágják a gyökereket, minek folytán néha egész sorok kidőlnek. Látjuk tehát, hogy az erdésznek is tehetnek kárt és figyelembe véve azt, hogy az egerek, — de különösen a pocok — kedvező körülmények között hóban gazdag, de egyébként száraz telet követő meleg száraz nyár alkalmával óriási mennyiségben szaporodnak el a mezőségeken¹⁾, a honnan vagy eledelhiány folytán, vagy védelmet keresve nagy tömegekben vándorutra kelnek és ellepik a közeli erdőségeket, indokolt, hogy azok károsítása ellen idejekorán és hathatósan védekezzünk.

Erdészeti szempontból tekintetbe jöhet a *Mus* genusból az *erdei egér* (*Mus silvaticus* L.) és a *mezei egér* (*Mus agrarius* Pall.) az *Arvicola* genusból a *vizi pocok* (*Arvicola (Hypudaeus) amphibius* L.), az *erdei pocok* (*Arvicola glareolus* Schreb.), a *mezei pocok* (*Arvicola arvalis* Pall.) és ritkábban a *szántóföldi pocok* (*Arvicola agrestis* L.)

Az *erdei egér*, — néha a *mezei egér* is — leginkább az erdei magvakat károsítja, ritkábban tesz nagyobb kárt csemeték meg-rágcsálásával; a talaj összeturkálása által azonban kellemetlenné válhatik. A földön fészkelő madarak fészkeinek pusztítása által pedig határozottan káróssá válik.

A magvak közül leginkább a tölgy-, bükkmakkot, gesztenyét, mogyorót kedveli, de a gyertyán-, juhar- és hársmagot is megdézsmálja. Az őszi vetések télen át — az eleség nagyobb hiánya miatt — többet szenvednek, mint a tavaszi vetések, azért nagyobb elszaporodás alkalmával inkább tavaszt alkalmazunk.

A fák közül leginkább a gyertyán, bükk, kőris, juhar, mogyoró és a fűz, kevésbé a tölgy, szil, nyár és bodza kérgét, háncsát, rügyeit rágja meg rendszeren a talaj felett, de jó mászó lévén, néha 1—1.5 m magasságban is. A rágás történhetik

¹⁾ *Jablonowski* szerint egy mezei pocok-pár áprilistól október közepéig vagy november elejéig 200—250-re szaporodhatik.

gyűrű vagy foltok alakjában; metszőfogai ritkán mélyednek a szijácsba, inkább csak a kérget rágja le. Vékonyabb csemetéket vagy vékonyabb oldalágakat — állítólag — néha teljesen át is rág. *Altum*¹⁾ szerint azonban ez csak a legritkább esetekben történik és szerinte az alacsonyabb rágások a mezei pocok, a magasabban, 1—2 méter magasságban található pedig inkább az erdei pocok rovására irandók.

A *pocok* nappal kizárólag a talaj alatt tartózkodnak, a melyet össze-vissza turnak, miáltal kivált csemetekertekben vagy ültetésekben, természetes felujulásokban, néha ezerszámra menő csemetét döntenek ki. Gabonaneműekkel, erdei gyümölcsökkel, magvakkal táplálkoznak; megrágják a fák kérget, fáját, a törzset épen úgy, mint a gyökeret, a földön fészkelő madarakat pedig üldözik.

A *vizi pocok* leginkább vizek mellett, de néha azoktól távol fekvő helyeken is tartózkodik és majdnem kizárólag csak a talaj alatt lakik. Földalatti meneteiből, járataiból megrágja a gyökerek kérget, szijácsát, sőt egészen át is rágja azokat. Sokszor karvastagságú karógyökereket vagy törzseket mindjárt a gyökérfőnél teljesen átrág.

Leginkább tölgy és kőris suhángokat, továbbá gyümölcsfákat, (különösen almafákat) károsít; kevésbé rongálja a nyárfaféléket, fűzféléket és a bükköt, ritkán a fenyőféléket. Töltésekben, partokban a talaj aláaknázásával és átlukasztásával is igen kellemetlenné válhatik. Selmeczbányán a kis-iblyei pagonyban a halicsi tó környékén lévő vágásaiban észlelem ezt már évek óta, a hol évenként észrevehető károk okoz a különféle hazai és külföldi tölgy-, kőris- és juhar-suhángok átrágásával. Minden tavasszal sok, a legszebb reményekre jogosító csemete szárad ki. Ha a pusztulás okát kutatva a fácskát könnyen kiemeltük a talajból, látjuk, hogy közvetlenül a talaj alatt átrágták a vizipocok. Gyűjteményünkben igen szép rágási darabok vannak a halicsi tó környékéről.

Az *erdei pocok*, mely kitűnően mászik, leginkább berkekben bokros helyeken és erdőszéleken tartózkodik, ritkán találjuk zárt erdők mélyében. Különösen a vörösfenyő kérget rágja alulról kezdve

¹⁾ *Altum*: Forstzoologie I. pag. 173—174.

néha fel a csucsig, továbbá feketefenyőt, nyárfát, kutya-bengét, bodzát, kecskerágót is megrágcsál, de a bükköt és gyertyánt sem kiméli, sőt mintegy kikeresi a legrészesebb növekvésben lévő fiatal törzseket. A kérget vagy spirális alakban, vagy hosszú sávokban, vagy szabálytalan foltokban rágja le; rágása csak a kérget éri, metszőfogainak nyomát a szijácson alig látjuk és ezáltal különbözik a vízi pocok rágásától, a mely mélyen a szijácsba, a fa testébe mélyeszi fogait, melyek nyomai a fogszélességnek megfelelően szabad szemmel is láthatók. Az erdei pocok rágását igen gyakran látjuk a fekete bodzán, melynek sokszor egészen a csucsig lerágott ágai, gyökérsarjai már messziről fehérленek. Ilyen rágást már két éve figyelek meg a tópataki ut mentén lévő bodzabokrokron.

A *mezei pocok*, — a mezőgazdának ez a legnagyobb ellensége — néha óriási mennyiségben szaporodik el a mezőségeken, a honnan gyakran rövid vándorútra kelve ellepi a közelben lévő erdőségeket. Leginkább a füves, gazos fiatalosokat, vetővágásokat kedveli; a hol gaz nincsen, ott állandóan nem fészkelődik be.

Első sorban a tölgyet, bükköt, gyertyánt, kőriszt, mogyorót és fűzeket károsítja, de a többi lombfanemet, sőt a luczot, fekete- és erdei fenyőt sem veti meg. Mindezekről, — nagyon rossz mászó létére — csak 20—25 *cm*-nyire rágja le a kérget, rügyeket, vékonyabb gallyakat és a talaj szintje alatt futó meneteiből a gyökereket vagy azok kérgét. Metszőfogai a szijácsba mélyednek és szabálytalanul egymás mellé sorakozó foltokban rágja körül a csemetéket amiáltal úgy a *vízi-*, mint az *erdei pocok* rágásától könnyen meg lehet különböztetni; legnagyobb kárt azonban a gyökereknek a talaj szintje alatt futó meneteiből való lerágásával okoz és legveszedelmesebb hóban gazdag télen, midőn járatai a fagyos talaj és a hóréteg szintjében futnak.

Lucz-, fekete- és erdeifenyőtobozokat is megrág és ezeket néha nagy mennyiségben hurczolja buvóhelyeire a talaj alatti menetek bejárataihoz; ezekről, hogy a magvakhoz férhessen, tövig lerágja a pikkelyeket.

Mindezekből látjuk, hogy az *egerek*, de különösen a *pocokok*, hogyha alkalomadtán nagy mennyiségben elszaporodnak, az erdésznek igen nagy károkat okozhatnak, miért is indokolt, hogy az ellenök való védekezésről és idejekorán való irtásukról gondos-

kodják. A védekezési módok közül a következőket alkalmazhatjuk sikeresen: A csemetekerteket, nagyobb vetéseket, értékes ültetéseket elszigetelő árkokkal védhetjük a bevándorló mezei pockok ellen. Egérjáráskor ne alkalmazzunk őszi vetéseket. Az erősebb csemetéket (különösen külföldi fanemeket) szalmával, vagy más arra alkalmas anyaggal kössük körül, vagy pedig ártalmatlan kátránnyal (Ermisch-féle savtalanított hernyóenyvvel) kenjük be a törzset bizonyos magasságig; ültetésekben ősszel sarlóztassuk le a fűvet, hogy az egereknek, pockoknak buvóhelyük ne legyen. Kiméljük továbbá az egereket pusztító emlősöket: a *menyétet*, *hölgymenyétet*, *görényt*, *borzot*, *sündisznót*. Sőt egérjáráskor a *róka*, *nyest*, *nyuszt* és *vadmacska* is hathatós támogatója az erdésznek. (Ilyenkor, — ha csak engedik a vadászati érdekek — lehetőleg kiméljük azokat.) A madarak közül, mint egérpusztítók, igen hasznosak: az *erdei fülesbagoly* (*Asio otus* L.), a *réti fülesbagoly* (*Asio accipitrinus* Pall.), a *macska bagoly* (*Syrnium aluco* L.), a *füleskuvik* (*Pisortima scops* L.), a *kuvik* (*Glaucidium noctuum* Retz.), a *gyöngy-bagoly* (*Strix flammea* L.), továbbá a *vörös vércse* (*Cerchneis tinnunculus* L.), a *barna rétihéja* (*Circus aeruginosus* L.), a *kékes rétihéja* (*Circus cyaneus* L.), és végül a *gólya* (*Ciconia ciconia* L.).

Mindezek egérjáráskor temérdek egeret pusztítanak el és ezáltal nyújtott haszon sokszorosán fölülmulja az apróvadban és madarakban tett esetleges kárt. Ezt a körülményt az elfogult vadász — sajnos — sohasem tudja méltányolni és irgalmatlanul pusztítja őket. (V. ö.: Erd. Kísérletek: 1900. évi 3., 4. f.)

Az *irtási módok* közül — ha ezeket idejekorán alkalmazzuk — a csapást kezdetében meg lehet szüntetni az *elszigetelő- és fogó árkok*, a *mérgezés*, a *szénkénegezés*, a *Loeffler-féle egértypus bacillus* (*Bacillus typhi murium*) és végül a különféle *egérfogók* alkalmazása által.

Elszigetelő és fogó árkok. A megóvandó területeket (csemetekertet, mageltartó kunyhót, ültetések stb.) elég mély, meredekfalú árkokkal körülárkoljuk és azok fenekén bizonyos távolságban fazekakat helyezünk el a fenék szintjében és az ezekben naponta összegyűlő egereket kiszedjük, az árkokban szaladgálókat pedig agyonütjük. Ez az eljárás *Dörner* szerint a mezőgazdasági üzemben

kitünően bevált és mivel nagyon egyszerű, meg olcsó is, sikeres óvó és egyszersmind irtási módnak bizonyult. (V. ö.: Term.-tud. Közl. 1898. pag. 151—152.)

A mérgezés. Használhatunk arzenikumot, fosfort, strychnint, sublimatot. Leghatásosabb a strychnin. Csalétekül alkalmazunk zab-, buza- vagy árpaszemeket, vagy pedig sárga- vagy murokrépát, végül lisztből készült kalácsot. A gabonaszemeket forró vízben puhítva a mérgezett folyadékba tesszük és hogy ezeket esetleg más célra ne használhassuk, még anilinfestékkel pirosra festjük. Evvel a mérgezett gabonával biztos sikert érhetünk el, csakhogy igen könnyen más hasznos állatokat is pusztítunk el, mint pl. a menyétet, egerésző ölyvet, baglyokat, varjúkat, továbbá éneklő madarakat, foglyokat, fáczánokat, házak táján a tyukokat stb. Utóbbiak a magvak, előbbieket az eldöglött egerek felszedése folytán pusztulnak el. Ez okból úgy helyezzük el a magot, hogy a felsorolt állatok hozzá ne férhessenek. E célból a mérgezett anyagokat kövekből, fából stb. készült csövekbe helyezzük el; legjobbnak bizonyult a következő eljárás¹⁾: az egerek károsította területeken kisebb rőzserakásokat helyezünk el, ezek alá drainsöveket teszünk és ezekbe rakjuk a mérgezett gabonát. Ezeket a rőzserakásokat azután szorgalmasan revideáljuk, az alattuk eldöglött egereket kiszedjük és újból helyezünk el gabonával ellátott alagsöveket; a második ellenőrzésnél ismét az elsőbe rakjuk a mérgező gabonát és így tovább; vagy pedig elhelyezzük a mérgezett gabonát az egérlyukak bejáratánál csövekben; vagy hogy a mérgező anyagot kezünkkel érintenünk ne kelljen és hogy ahhoz más állatok se férhessenek, arra alkalmas és rugóval működő eszközzel²⁾ löveljük a mérgezett gabonát az egérlyukba.

A mérgezett gabonák közül ujabban leghatásosabbnak bizonyult a *Wasmuth-léle Sacharin-Strychnin-zab*.³⁾

1) *Eckstein*: Bekämpfung der Mäuse. Deutsche Forstzeitung, No. 5, B. 19.

2) Ilyen szórópuska 3·20 K-ért kapható: *Brockmann*-nál Leipzig-Eutritzschban, vagy *A. Wasmuth et Comp.*-nál Hamburgban.

3)	1/2 kg. ára szállítás nélkül	---	---	---	---	1·20 K.
	5 " " " "	---	---	---	---	9·00 "
	10 " " " "	---	---	---	---	16·80 "
	100 " " " "	---	---	---	---	120·00 "
	<i>Brockmann</i> -nál 5 kg	---	---	---	---	7·20 "
	100 "	---	---	---	---	117·00 "

Nálunk minden nagyobb gyógyszerárban és a droguistáknál.

Egyedüli hátránya eme anyagok használatának az, hogy állandó esős időben a méreg a gabonaszemekből kilugozódik és így ezek hatását veszítik. Sőt tapasztalták azt is, hogy tömeges elszaporodásnál a pockok tuljárnak az ember eszén, amennyiben a mérgezett gabona mérgezett héját lerágják és a csak így meghámozott és jobbára már ártalmatlan szemeket fogyasztják el, vagy ha más eledelnek bővében vannak, csakhamar érintetlenül hagyják a kitett gabonát. (*L. Hiltner*: Bekämpfung der Feldmäuse. Praktische Blätter für Pflanzenschutz. 1903, Heft 9—10.)

Legujabban a *Neszler* karlsruhei tanár által már 1881-ben ajánlott *Bariumcarbonát*-ot is használták kiváló sikerrel. (*L. Hiltner*: Bekämpfung der Feldmäuse. Praktische Blätter für Pflanzenschutz. 1903, Heft 9—10.) Ez úgy készül, hogy $\frac{4}{5}$ rész liszt és $\frac{1}{5}$ rész porrá törött bariumcarbonat keverékből tej hozzáöntésével és néhány cöpp ánisolaj hozzáadásával lepényt (kalácsot) gyurva, ezt apró kockákra vágjuk és ezeket tesszük az egérlyukakba. Ezeket szivesen falják fel az egerek — patkányok is — és tapasztalták, hogy 24 óra lefolyása alatt mind elpusztultak. Mivel azonban a bariumkarbonát mérges anyag és így veszélyes mind az emberre, mind az állatokra, azért óvatosan kell vele bánni, miért is ajánlatos mindjárt a tészta gyúrásánál a bariumkarbonáttal kevert liszthez, nehogy azt más élvezeti célra használjuk, kevés kormot hozzákeverni, hogy az ily keveréket más célra — főzéshez — alkalmatlanná tegyük. A kalács egy kilogrammja 1·20 K-ba kerül és 8—16 hold mérgezésére elegendő; *egy hold* mérgezési költsége pedig körülbelül 60 f.¹⁾

A felsorolt mérges anyagokon kívül még tengeri hagymát s foszforpilulákat is használhatunk, utóbbi azonban nedves időjárásakor, oxydálás folytán csakhamar elvesziti hatását és az említett állatok tömeges elszaporodásánál nem alkalmazható; inkább csak egyes egereknek, patkányoknak (pl. házakban, csürökben) mérgezésére szokták használni.

¹⁾ Ujabbán „*Fuchsol*“ név alatt ajánlanak „nem mérges“ anyagot, mely egerek mérgezésére kitűnően alkalmas és melynek kilója 4·80 K-ba kerül. Vegyelemzésekből azonban kitűnt, hogy igenis „mérges“, mert szintén barium-karbonátot tartalmaz és hogy másrészt aránytalanul drága, mivel a benne levő barium-karbonát értéke legfeljebb 28 f, a többi kötőanyag (liszt, keményítő, cukor, zsiradék) pedig még ennél is olcsóbb.

Szénkénegezés. (Lásd bővebben *Vollnhofer Pál*: „Az üregi nyul ellen való védekezésről“. Erd. Lapok, 1902. XI. f.) A szénkénegből bizonyos mennyiséget, —20—30 *ccm*-t — egy az egérlük elé tett zsákvászondarabra öntünk és az így átitatott zsákdarabot bottal kissé az egérlükbe toljuk. A szénkéne gáza feltétlenül öl és fontos tulajdonsága az, hogy gázai — nehezebbek lévén a levegőnél — lefelé terjednek. Az egerek, pockok pusztításánál azonban alkalmazásának hátránya az, hogy az egerek meneteit, járatait az alom között nem igen találjuk meg, továbbá, hogy ezek az alom alatt szintesen, menedékesen terülnek el tetemes hosszúságban. Csemetekertekben azonban biztos sikerrel használható, mert nem is drága.

A Loeffler-féle egértyphus-bacillus. (Bacillus typhi murium). Alkalmazása abból áll, hogy az *F. Loeffler* greifswaldei tanár által felfedezett egérbacillust az egerek közt elterjesztjük és ezáltal epidemiát támasztani iparkodunk. E célból az ágár-ágár tápanyagon próbacsövecskékben tenyésztett tiszta bacillus-kulturákat¹⁾ langyos $\frac{1}{2}\%$ -os sósvízzel feloldjuk és egy liter ugyancsak $\frac{1}{2}\%$ -os sósvizbe öntjük. Most kissé kiszáradt kenyérből körülbelül ujjnyi vastagságu kockákat vágva, ezeket folyadékban áztatjuk és az így preperált, kissé megszikkadt kenyérkockákat az egérlükakba helyezzük. Az eljárás a szaporodási időszak előtt vagy után (tavasz, ősz a leghatásosabb, és a midőn az esetleg el nem pusztult egerek fiai ismét megjelennek, ismétlendő. Az egerek, pockok a kitett kenyérkockákat szívesen falják és 8—14 nap mulva az egértyphust jellemző tünetek között elpusztulnak. A bacillus sem más állatra, sem az emberre nem veszélyes.

Ahol az egerek, pockok csapásként óriási mennyiségben lépnek fel, ott az egész ellepett területen együttesen és egységesen kell az irtáshoz hozzáfogni. Ha csak egyes dülőkben végezzük azt, érdemleges eredményt nem fogunk elérni, mivel a nem irtott területről ismét bevándorolnak.

1) A bacillus-kulturák próbacsövecskékben — mellékelt használati utasítással együtt — *J. F. Schwarzlön et Söhne* czégnél, Berlin S. W., Markgrafenstrasse 29. kapható és:

1	csövecske ára	—	K 90 f.
100	„	„	72 „ — „
200	„	„	120 „ — „

Nálunk a m. kir. *Bakterologiai Intézetben*, Budapest, Rottenbiller-utca 23. szám alatt kapható.

Az egérbacillussal való irtást legelőször *Loeffler* alkalmazta 1892-ben Theszszaliában és pedig kitűnő sikerrel. Azóta már számtalan helyen próbálták ki hasonló jó eredménnyel úgy a mezőgazdasági üzemnél, mint az erdészetnél. Természetesen az erdőben való alkalmazását ismét csak az a körülmény nehezíti meg, hogy az alom között az egérlyukak bejáratai nem oly biztosan találhatóak meg. Csemetekertekben, faiskolákban azonban teljes sikerrel használhatjuk.

Legujabban Bajorországban *Pang* község határában (*L. Hiltner*: Bekämpfung der Feldmäuse. Prakt. Bl. f. Pflanzenschutz, 1903. Heft 9—10.) 1400 holdon alkalmazták, ahol az egércsapástcsirájában sikerült kiirtani. Itt annyiban változtattak az eljáráson, a mennyiben a bacillus kulturák elosztására nem meleg sós vizet, hanem vízzel kevert sovány tejet használtak és ebben áztatták a kenyérkockákat, miután azt tapasztalták, hogy az egerek, — különösen, ha az eleségnek bővében vannak — a sós vízben áztatott kenyérkockákat nem szívesen szedik fel. A kenyérkockák kirakása határozott terv szerint, láncvonalon előrehaladva történt asszony- és gyereknapszámmal és 300 munkásnővel 5 napig tartott. Az összes költség (bacillus kulturák, kenyér, tej, stb.) a napszám figyelembevétel nélkül körülbelül 362 koronára, egy holdon tehát mintegy 18·36 fillérre rugott.

Az eljárásnak biztos sikerét csak tartós esős idő hátráltatja, mivel a bacillusokat a kenyérből kimossa és így ártalmatlanná teszi. Magam is kísérleteztem vele 1899-ben Eberswalden házi egereken és kitűnő eredményt értem el.

Dacára annak, hogy a szakirodalomban számtalan jelentést találunk a különféle mérgek és a bacillus sikeres alkalmazásáról, sok esetben még sem válnak be. *Jablonowszki* szerint az állatnak a betegség iránt való hajlamát, ellentálló erejét és végül viszonylagos mentességét is kell számításba vennünk. Szerinte a gyakorlatban (mezőgazdasági üzemnél) elért eredmények alapján csak az egerek *agyonverése*, továbbá a *hohenheimi egérfogó*, valamint kellő felvi-gyázás mellett a *foszforos pép* alkalmazása járhat sikeres eredménnyel. ¹⁾

Az egérfogók. Alkalmadtán más irtó módszerekkel kombinálva,

¹⁾ V. ö.: Term. tud. közl. 1897. pag. 609—623.

vagy a mikor nem tömeges elszaporodás leküzdéséről van szó, a különféle egérfogókkal, csapdákkal is kielégítő eredményt érhetünk el.

Különösen a vízipocok ellen jó szolgálatot tesz a rugós, csiptetőfogószerűen működő egérfogó, vagy még inkább a *hohenheimi csőcsapda*, melynek 100 darabja 12—18 koronáért szerezhető be a sopronmegyei kapuvári uradalomnál. Hasonló jó eredményt érünk el a „Gebrüder Zürner in Marktlauthen“ által 5·40 koronáért árusított, napokig automatikusan működő egérfogóval is.

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK.

I.

MEGHIVÓ

az „Országos Erdészeti Egyesület“ f. évi április hó 24-én, vasárnap, d. e. 11 órakor, Budapesten, az Egyesület helyiségeiben (V., Alkotmány-utca 6. szám II. em.) tartandó

RENDKIVÜLI KÖZGYÜLÉSÉRE.

TÁRGY: Az állami erdőtisztek helyzetének megvitatása és az annak javítására teendő lépések iránti határozathozatal. (Márton Sándor és Hangay Géza indítványai.)

Van szerencsénk az „Országos Erdészeti Egyesület“ t. tagjait felkérni, hogy ezen közgyűlésünkön minél számszerűbben megjelenjenek és tanácskozásainkban résztvevni szíveskedjenek.

Budapest, 1904 márczius hó 30-án.

*Az Országos Erdészeti Egyesület
Elnöksége.*

Ezzel a meghívóval kapcsolatosan van szerencsénk a t. tagtársakat felkérni, hogy a mennyiben más alapon vasúti menetjegyekedvezményre nincs jogosultságuk, egyesületünk titkári hivatalával